

РЕШЕНИЕ

№ 5754

гр. София, 22.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 01.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **5907** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано и по подадена жалба от Л. Д. Т., ЕГН [ЕГН] срещу отказ на главния архитект на Столична община /СО/ - район „Изгрев“, обективиран в писмо изх. № РИВ20-ГР00-3_001/21.05.2020 г., с което отказва да разреши изменение на ПУП – ПР на поземлен имот /ПИ/ 1529, район „Изгрев“, кв. 50, м. „Изток-Юг“ по плана на [населено място].

В жалбата са развити доводи за недействителност на акта, но ако съда прецени, че не налице нищожност, то моли съда да отмени процесното писмо като неправилно и незаконосъобразно. Счита, че неправилно отказът е обоснован с това, че има влязло в сила решение на СГС. Цитираното съдебно решение и подадената молба според жалбоподателката не са с идентичен предмет.

В съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. В., поддържа жалбата и моли за отмяна на процесното писмо. Съображения по същество на спора излага в писмени бележки. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – Главен архитект на район „Изгрев“ – СО, редовно уведомен, се представлява от юрк. П., която оспорва жалбата. Сочи, че предвид решението на СГС, което е представено по делото, към настоящия момент не са налице законови предпоставки за изменение на ПУП и план за регулация. Подробни съображения излага в писмено становище от 28.08.2020 г. Моли за отхвърляне на жалбата.

Претендира присъждане на разноски по представен списък. Прави възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

Административното производство по издаване на процесното писмо е започнало във връзка със заявление вх. № РИВ20-ГР00-3/13.05.2020 г., с което жалбоподателката е поискала да ѝ бъде разрешено да изработи за нейна сметка проект за ПУП - ПР за поземлен имот 68134.800.1529 по КККР, УПИ I, кв. 50, район „Изгрев“, м. „Изток-Юг“ по плана на [населено място], с приложено към него мотивирано предложение. Видно от обяснителната записка към предложението, се предлага ИПР да бъде разработен в обхват УПИ I – за жилищно строителство и подземни гаражи и УПИ IV-1529 „за жс“, кв. 50, при спазване на изискванията на ЗУТ, ОУП на СО и ЗУЗСО.

С писмо изх. № РИВ20-ГР00-3_001/21.05.2020 г. главният архитект на СО е отказал да разреши изменение на ПУП – ПР на ПИ 1529, кв. 50, м. „Изток-Юг“, район „Изгрев“ – СО. В мотивите на писмото е посочено, че във връзка с инвестиционни намерения на собствениците на имота, със Заповед № РД-09-50-245/30.03.2001 г. на главния архитект на [населено място] е одобрено Частично изменение на застроителния план /ЧИЗП/ за парцел IV от кв. 50, м. „Изток-Юг“ с корекциите с виолетов цвят по одобрения проект и Частично изменение на регулационния план /ЧИРП/ на м. „Изток-Юг“, кв. 50, както от парцел I-ЖС и подземни гаражи се образуват парцел I – ЖС и подземни гаражи и IV – 1529 по зелените линии и цифри в одобрения проект. Съгласно проекта за ЧИЗП и ЧИРП е било предвидено изграждането на жилищна сграда с магазини, пет етажа и ателиета в зелената площ пред източната фасада на бл. 305. Заповедта е била обжалвана от заинтересовани лица – живущи и собственици на апартаменти в бл. 305 на [улица], като с влязло в сила Решение от 23.04.2007 г. на СГС, Административна колегия, III-, „А“ състав по адм. дело № 2867/2002 г., съдът е отменил цитирана заповед като незаконосъобразна с мотиви за неспазване на процедурата и нарушаване действащите към този момент норми за плътност и интензивност на застрояване в одобрения проект. Посочено е, че предвид влязлото в сила Решение на СГС, към днешна дата не са налице предпоставки за разрешение за изменение на ПУП-ПР в описания имот, което да е съобразено с императивните изисквания на ЗУТ, ЗУЗСО и подзаконовите нормативни актове.

По делото са приложени Заповед № РА50-228/13.04.2016 г. на ИД Главен архитект на СО, Заповед № РА50-453/15.06.2018 г. на главен архитект на СО, Заповед № РД-18-95/18.12.2015 г. на изп. директор на АГКК, Заповед № РД09-148/19.05.1999 г., Заповед № РД-09-50-245/30.03.2001 г. и Решение от 23.04.2007 г. на СГС, Административна колегия, III – „а“ състав по адм. дело № 2867 по описа за 2002 г.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Насочена е срещу индивидуален административен акт, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, тъй като с процесното писмо по същество се отказва процедуриране на заявлението на жалбоподателката. Подадена е от активно легитимирано лице – собственик на имот и в срока по чл. 140, ал.1 от АПК с оглед липсата на указания за възможността за обжалване на отказа.

Разгледана по същество е основателна.

Обжалваното писмо е издадено от компетентен орган – кмет на район, съгласно делегираните му правомощия по ЗУТ със заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017 г., раздел 6 на кмета на СО, Заповед № СОА18-РД09-69/10.01.2019 г. на кмета на СО, които са служебно известни на съда, но не са представени с административната преписка.

Възражението на жалбоподателката за нищожност на оспорения акт, съдът намира за неоснователно. За да бъде нищожен един административен акт той следва да е засегнат от особено тежък порок, който да е пречка същият да породи целеното от издателя му правно действие. Доколкото в АПК липсват конкретно регламентирани основания за нищожност на административния акт същите, съобразно посочения критерий, следва да бъдат извлечени от нормата на чл.146 АПК или нищожни ще са тези актове, които са издадени от некомпетентен административен орган, постановени при липса на форма или при толкова съществено нарушение на изискването за форма, приравнено до липсата на такава, при допуснато толкова съществено нарушение на административнопроизводствените правила, довело на практика до липса на волеизявление. Противоречието с материалния закон може да обоснове нищожност, когато е налице пълна липса на предпоставките на приложимата правна норма, когато актът е издаден изцяло при липса на законово основание или когато акт с такова съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон или от кой орган. Нарушаването на принципа, регламентиран в чл.6, ал.1 АПК, а именно, че административните органи следва да упражняват правомощията си по разумен начин, добросъвестно и справедливо, не може да обоснове извод за нищожност в конкретния случай. Разпоредбата кореспондира с отменителното основание по чл.146, т.5 АПК и може да обоснове незаконосъобразност на оспорения акт, когато той е издаден при превратно упражняване на власт – органът не е бил длъжен и е могъл да не издаде конкретния административен акт, като последиците от него не кореспондират с целта на материалноправната норма, послужила като основание за издаването му. Нарушаването на този принцип, както и на принципа по чл.7, ал.2 АПК - на преценка подлежат всички факти и доводи от значение за случая и по чл.13 АПК - административните органи своевременно огласяват публично критериите, вътрешните правила и установената практика при упражняване на своята оперативна самостоятелност по прилагане на закона и постигане на целите му, може да обоснове унищожаемост на акта, но не и нищожност. Издаването на акта без да са изяснени всички факти и обстоятелства от значение за правилното решаване на случая – чл.35 АПК вр. чл.7, ал.2 АПК, когато тези факти променят крайния резултат по производството, всякога ще обуславя извод за допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила, но това нарушение, предвид изведените по-горе критерии ще обуслови унищожаемост на акта. Същият извод се налага и по отношение нарушенията на принципа по чл.13 АПК – за да обуслови нищожност на акта това нарушение следва да е толкова съществено, че да приравни извършените в хода на административното производство процесуални действия на липсващи, съответно да доведе до извод за липса на волеизявление в административния акт. В настоящия случай нарушения от такава степен не се констатира, съответно и възражението на оспорващата за нищожност на оспореното писмо по горните съображения е неоснователно.

При издаването на отказа за издаване на разрешение са спазени установената писмена форма и съдържание за издаване на административен акт - чл. 59, ал.2 и ал.3 от АПК,

доколкото в ЗУТ няма други специални изисквания. Посочен е издателят на писмото, адресатът, имотът, за който се отказва да се издаде разрешение за изработване на ПУП-ПР е индивидуализиран в достатъчна степен. Предвид разпоредбата на чл. 124б, ал.5 ЗУТ, отказът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването му не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената писмо. Производството пред административния орган е започнало с подаване на заявление за даване на разрешение за изработване на ПУП-ПР, към който са приложени мотивирано предложение за изменение на ПР – задание за изработване на проект за ПУП-ИПР и изработена скица предложение за изменението. При издаването на писмото не са допуснати нарушения на административно-производствените правила, като релевантните по случая факти са установени правилно и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на жалбоподателя в производството по издаване на оспорената заповед.

Настоящият състав приема, че оспореното писмо е постановено в противоречие с материалния закон. Мотивирано разрешение за допускане да се изработи проект за изменение на действащия подробен устройствен план може да се издаде при наличие на предпоставките по чл. 135, ал. 1 и ал. 2 от ЗУТ. Съгласно разпоредбата на чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ, влезлите в сила подробни устройствени планове могат да се изменят, когато е налице съгласие на всички собственици на имота. В конкретния случай, собственик на имота е жалбоподателката, поради което е осъществена хипотезата на посочената разпоредба. От приетите по делото писмени доказателства безспорно се установява, че в процесния случай тези предпоставки са били налице по отношение на заявление вх. № РИВ20-ГР00-3/13.05.2020 г. Съгласно разпоредбата на чл. 135, ал. 1 от ЗУТ правото да се иска изменение на устройствен план принадлежи на заинтересованите лица по чл. 131, ал. 1 от ЗУТ, а именно: собствениците и носителите на ограничени вещни права върху имотите, непосредствено засегнати от предвижданията на ПУП.

В конкретния случай мотивираното предложение за ИПР е направено от легитимирано лице, в качеството му на собственик на имот ПИ 68134.800.1529, УПИ I, кв. 50, район „Изгрев“, м. „Изток-Юг, по плана на [населено място]. Към писменото заявление на жалбоподателката е приложена в съответствие с изискването на чл. 135, ал. 2 от ЗУТ и скица с предложението за изменение на ПУП - мотивирано предложение за изменение на ПР – ИПР на УПИ I – „за жилищно строителство и подземни гаражи“, кв. 50 за създаване на нов УПИ IV-1529 „за жс“ и промяна на УПИ I – „за жилищно строителство и подземни гаражи“, кв. 50.

За да издаде разрешение за изготвяне на проект за изменение, главният архитект трябва да съобрази дали предвижданията с мотивираното предложение, приложено към заявление, съответстват на изискванията на ЗУТ, ЗУЗСО, както и на предвижданията на ОУП. Настоящия състав намира, че не е извършена следващата се по закон проверка от ответника, така че законосъобразно да бъде отказано издаване на разрешение за изработване на ПУП-ПР за процесния имот. Неправилно органът се е позовал на обстоятелството, че има влязло в сила решение на СГС, с което е отменена Заповед № РД-09-50-245/30.03.2001 г. на главния архитект на [населено място], с която е одобрено ЧИЗП за парцел IV от кв. 50, м. „Изток-Юг“ с корекциите с виолетов

цвят по одобрения проект и ЧИРП на м. „Изток-Юг“, кв. 50, както от парцел I-ЖС и подземни гаражи се образуват парцел I – ЖС и подземни гаражи и IV – 1529 по зелените линии и цифри в одобрения проект. С така подаденото мотивирано предложение жалбоподателката е поискала само разрешаване изработването на ПУП – План за регулация, но не и разрешаване изработването на ПУП – План за застрояване, какъвто е бил съдебния спор, посочен в мотивите на отказа. При липса на законова забрана, право на страната е да избере разрешение за изработване на проект за какъв вид ПУП по чл.110 да поиска. В случая е поискано разрешение само за изработването на ПУП – ПР по чл. 110, ал. 1, т. 2, предл. 1 от ЗУТ, което е допустимо. В тази връзка следва да се има предвид, че неправилно административният орган е обосновал отказа си с влязлото в сила съдебно решение на СГС, с което заповедта е отменена като незаконосъобразна, с мотиви за неспазване на процедура и нарушение на действащите към този момент норми за плътност и интензивност на застрояване на одобрения проект. Нещо повече, ответникът е бил длъжен да се съобрази с промяната на инвестиционното намерение на жалбоподателката и да прегледа по същество съответствието на проекта с устройствените показатели като мотивира така евентуалния си отказ. В конкретния случай е без значение влязлото в сила съдебно решение, доколкото органът не е преценил дали е идентично процесното искане с по-рано направеното такова.

Предвид изложеното, съдът счита, че събраните по делото доказателства, разгледани по отделно и в тяхната съвкупност, водят до извода, че административния орган не е имал основания да постанови отказ, а е следвало да прегледа искането на жалбоподателката по същество, да прецени неговата идентичност с предходно искане за изменение на плана и съответствието на новото искане със сега действащите устройствени правила. По тези съображения жалбата следва да бъде уважена, а преписката да бъде върната за ново произнасяне на административния орган.

Предвид изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателката сумата в размер на 910 лева съдебни разноски, включваща държавна такса в размер на 10 лева и реално изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 900 лева. Процесуалния представител на ответника е направил възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, но съдът намира същото за неоснователно, тъй като съгласно чл. 8, ал.2, т.1 Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, за дела по ЗУТ минималния размер е 900 лв.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. 2 от АПК, Административен съд София град, Второ отделение, 30-ти състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ отказ на главния архитект на Столична община - район „Изгрев“, обективиран в писмо изх. № РИВ20-ГР00-3_001/21.05.2020 г., с което отказва да разреши изменение на ПУП – ПР на поземлен имот 1529, район „Изгрев“, кв. 50, м. „Изток-Юг“ по плана на [населено място].

ВРЪЩА делото като административна преписка на главния архитект на Столична община - район „Изгрев“, за процедуриране по заявление вх. № РИВ20-ГР00-3/13.05.2020 г. на Л. Д. Т. при съобразяване с мотивите на настоящото

решение.

ОСЪЖДА Столична Община ДА ЗАПЛАТИ на Л. Д. Т., ЕГН [ЕГН] сумата от 900 /деветстотин/ лв., представляваща направени по делото разноси за адвокатско възнаграждение и държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: